

Sygn. akt II K 371/16

1 Ds. 1108/2015

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale prokuratora ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27 września 2016 r., 15 listopada 2016r., 05 stycznia 2017r., 02 marca 2017r., 25 kwietnia 2017r., 22 czerwca 2017r., 29 sierpnia 2017r. i 10 października 2017r.

sprawy **R. K. (1)**

córki R. i M. z d. M.

ur. (...) w J.

oskarżonej o to, że:

w dniu 16 sierpnia 2015 roku na 378,6 km drogi nr (...), gmina K., nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie spowodowała wypadek drogowy w ten sposób, że jadąc w kierunku miejscowości O. samochodem osobowym m-ki V. (...) nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności i z nieustalonych przyczyn zjechała na przeciwny pas ruchu, gdzie doprowadziła do zderzenia z jadącym z naprzeciwka samochodem osobowym m-ki V. (...) nr rej. (...) (...), którym kierował S. W. (1), skutkiem czego pasażerka samochodu V. (...) nr rej. (...) (...) P. C. doznała obrażeń ciała w postaci złamania żeber V-X lewych, złamania obojczyka prawego, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej i ogniskowego stłuczenia mięszu płuca prawego, natomiast S. W. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania wieloodłamowego trzonów kości podudzia prawego z przemieszczeniem odłamów, złamania wyrostka dziobastego kości łokciowej lewej, zwichnięcia stawu łokciowego prawego oraz stłuczenia klatki piersiowej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ich ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.;

orzeka:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnia oskarżoną **R. K. (1)** od zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa, a w tym zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej R. K. (1) kwotę 12.300 zł (dwanaście tysięcy trzysta złotych), tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

UZASADNIENIE WYROKU

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej oskarżył R. K. (1) o to, że w dniu 16 sierpnia 2015 roku na 378,6 km drogi nr (...), gmina K., nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie

spowodowała wypadek drogowy w ten sposób, że jadąc w kierunku miejscowości O. samochodem osobowym m-ki V. (...) nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności z nieustalonych przyczyn zjechała na przeciwległy pas ruchu, gdzie doprowadziła do zderzenia z jadącym z naprzeciwka samochodem osobowym m-ki V. (...) nr rej. (...) (...)którym kierował S. W. (2), skutkiem czego pasażerka samochodu m-ki V. (...) nr rej. (...) (...) P. C. doznała obrażeń ciała w postaci złamania żeber V-X lewych, złamania obojczyka prawego, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej i ogniskowego stłuczenia mięszu płuca prawego, natomiast S. W. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania wieloodłamowego trzonów kości podudzia prawego z przemieszczeniem odłamów, złamania wyrostka dziobatego kości łokciowej lewej, zwichnięcia stawu łokciowego prawego oraz stłuczenia klatki piersiowej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ich ciała na okres powyżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2015r., około godz. 11.00, oskarżona R. K. (1) wyruszyła w podróż z J. do W.. Oskarżona kierowała samochodem m-ki V. (...) nr rej. (...), należącym do jej ojca. Jechała ona trasą prowadzącą przez drogę krajową nr (...) od strony B. w kierunku autostrady (...).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonej R. K. (1), k. 38 – 39 a.s.,

zeznania świadka R. K. (2), k. 58v – 59 a.s.

W tym samym dniu przed godz. 13.00 P. C. oraz S. W. (1), będący obywatelem Niemiec, wyjechali z miejscowości O., udając się do Ł.. Poruszali się oni samochodem m-ki V. (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych (...). Pojazdem kierował S. W. (1), zaś jego partnerka P. C. zajmowała miejsce pasażera z przodu.

Dowód:

zeznania świadka P. C., k. 49 – 50 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 40v – 41 a.s.,

zeznania świadka S. W. (1), k. 92, 142 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 39 – 40 a.s.,

zeznania świadka R. C., k. 38 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 91 – 92 a.s.

Jadąc drogą nr (...) w kierunku S., pojazd m-ki V. (...) nr rej. (...) zbliżył się za miejscowością O. do samochodu m-ki V. (...) nr rej. (...). Pojazdem tym kierował E. K., który wraz z żoną M. K. i dziećmi jechał do Ś..

Dowód:

zeznania świadka S. W. (1), k. 92, 142 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 39 – 40 a.s.,

zeznania świadka P. C., k. 49 – 50 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 40v – 41 a.s.,

zeznania świadka E. K., k. 17 – 18 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 41 – 42 a.s.,

zeznania świadka M. K., k. 20 – 21 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 42v – 43 a.s.

S. W. (1) postanowił wyprzedzić poprzedzający go pojazd m-ki V. (...), mimo że z naprzeciwka zbliżał się samochód m-ki V. (...) nr rej. (...), który prowadziła R. K. (1). Kierujący V. (...) zjechał na lewy pas ruchu, a następnie kontynuował manewr wyprzedzania, rozpędzając swój pojazd do prędkości około 120 km/h.

Dowód:

częściowo zeznania świadka S. W. (1), k. 92, 142 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 39 – 40 a.s.,

częściowo zeznania świadka P. C., k. 49 – 50 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 40v – 41 a.s.,

zeznania świadka E. K., k. 17 – 18 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 41 – 42 a.s.,

zeznania świadka M. K., k. 20 – 21 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 42v – 43 a.s.,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., k. 114 – 153 a.s., 168 – 169 a.s., 173 – 174 a.s.

R. K. (1) zauważywszy jadący jej pasem ruchu samochód m-ki V. (...), poruszała się z prędkością około 90 km/h. Reagując na sytuację drogową zaczęła hamować, a następnie aby uniknąć zderzenia ze zbliżającym się do niej szybko pojazdem, skręciła kierownicą w lewo, zjeżdżając na przeciwległy pas ruchu. W tym czasie kierujący V. (...) nr rej. (...) skończył manewr wyprzedzania samochodu V. (...) i powrócił na prawy pas ruchu, co doprowadziło do czołowego zderzenia jego pojazdu z samochodem oskarżonej.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonej R. K. (1), k. 38 – 39 a.s.,

zeznania świadka E. K., k. 17 – 18 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 41 – 42 a.s.,

zeznania świadka M. K., k. 20 – 21 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 42v – 43 a.s.,

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 6 – 8 a.s. 1 Ds. 1108/15,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 15 a.s. 1 Ds. 1108/15,

protokół oględzin pojazdu V. (...) nr rej. (...), k. 9 – 10 a.s. 1 Ds. 1108/15,

protokół oględzin pojazdu V. (...) nr rej. (...), k. 11 – 12 a.s. 1 Ds. 1108/15,

protokół oględzin pojazdu V. (...) nr rej. (...), k. 13 – 14 a.s. 1 Ds. 1108/15,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., k. 114 – 153 a.s., 168 – 169 a.s., 173 – 174 a.s.

Do wypadku doszło około godz. 13.00, na 378,6 km drogi nr (...), pomiędzy miejscowościami O. i J.. Wypadek miał miejsce na prostym odcinku drogi, w terenie niezabudowanym, gdzie obowiązuje ograniczenia prędkości do 90 km/h. Asfaltowa nawierzchnia jezdni w miejscu wypadku miała szerokość około 8,1m i była czysta, sucha i gładka. Po obu stronach jezdni znajdowały się zwirowo – trawiaste pobocza o szerokości około 0,9m, a za nimi rowy. Warunki drogowe w czasie zdarzenia były dobre, nie występowały opady atmosferyczne ani inne zjawiska ograniczające widoczność.

Dowód:

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 6 – 8 a.s. 1 Ds. 1108/15,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 15 a.s. 1 Ds. 1108/15,

protokół oględzin pojazdu V. (...) nr rej. (...), k. 13 – 14 a.s. 1 Ds. 1108/15,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., k. 114 – 153 a.s., 168 – 169 a.s., 173 – 174 a.s.

Do zderzenia obu samochodów m-ki V. (...) doszło na prawym pasie, dla kierunku jazdy pojazdu kierowanego przez S. W. i w odległości około 25m od linii prostopadłej do osi jezdni, przechodzącej przez słupek hektometryczny nr 378,6 km, usytuowany na prawym poboczu przed miejscem wypadku (stała linia odniesienia przyjęta na potrzeby sporządzenia protokołu oględzin miejsca zdarzenia – dalej jako (...)).

Dowód:

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 6 – 8 a.s. 1 Ds. 1108/15,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 15 a.s. 1 Ds. 1108/15,

protokół oględzin pojazdu V. (...) nr rej. (...), k. 13 – 14 a.s. 1 Ds. 1108/15,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., k. 114 – 153 a.s., 168 – 169 a.s., 173 – 174 a.s.,

częściowo opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. F., k. 111 – 122 a.s. 1 Ds. 1108/15,

częściowo opinia zespołowa biegłych z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. W. (1) i Z. R., k. 226 – 230 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 75v – 78 a.s.

W chwili zderzenia samochodu m-ki V. (...) nr rej. (...) z samochodem m-ki V. (...) nr rej. (...), osie wzdluzne obu tych pojazdów były względem siebie równoległe, bądź też przecinały się pod kątem kilku stopni oraz były względem siebie przesunięte o około 20-30 cm.

Dowód:

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., k. 114 – 153 a.s., 168 – 169 a.s., 173 – 174 a.s.,

częściowo opinia zespołowa biegłych z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. W. (1) i Z. R., k. 226 – 230 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 75v – 78 a.s.

Prędkość pojazdu kierowanego przez S. W. (2) wynosiła w chwili zderzenia około 110 – 120 km/h, zaś prędkość samochodu oskarżonej R. K. (1) była zbliżona do zakresu 35 – 50 km/h.

Dowód:

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., k. 114 – 153 a.s., 168 – 169 a.s., 173 – 174 a.s.

W wyniku zderzenia samochód m-ki V. (...) obracając się tyłem w prawo przemieścił się na odległość około 11m za miejsce zderzenia, zatrzymując się w prawym rowie, przodem w kierunku osi jezdni. Jego lewe przednie naroże znajdowało się około 32,5m za (...) i około 0,6m za prawą krawędź jezdni.

Dowód:

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 6 – 8 a.s. 1 Ds. 1108/15,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 15 a.s. 1 Ds. 1108/15,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., k. 114 – 153 a.s., 168 – 169 a.s., 173 – 174 a.s.

Pojazd kierowany przez oskarżoną w rezultacie zderzenia również zaczął się obracać tyłem w prawo i przemieścił się na około 15m, ustawiając się na lewym pasie ruchu przodem w kierunku S., prawie równolegle do osi jezdni. Jego tylna prawa krawędź znajdowała się około 39,9m za (...) i około 4,5m od prawej krawędzi jezdni.

Dowód:

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 6 – 8 a.s. 1 Ds. 1108/15,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 15 a.s. 1 Ds. 1108/15,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., k. 114 – 153 a.s., 168 – 169 a.s., 173 – 174 a.s.

Widząc zaistniałe zderzenie, E. K. zaczął gwałtownie hamować. W tym czasie kierowany przez niego samochód m-ki V. (...) znajdował się w odległości około 5m przed miejscem zderzenia i jechał z prędkością około 85 – 90 km/h. W wyniku hamowania przez E. K., doszło do zablokowania kół pojazdu m-ki V. (...) na odcinku 45,9m i pozostawienia śladu opon na jezdni. Samochód m-ki V. (...) przejechał w ten sposób po fragmencie jezdni na którym znajdował się płyny eksploatacyjne oraz elementy z obu pojazdów m-ki V. (...) zatrzymał się za prawą krawędzią jezdni na zjeździe w pole, około 94,6m za (...).

Dowód:

zeznania świadka E. K., k. 17 – 18 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 41 – 42 a.s.,

zeznania świadka M. K., k. 20 – 21 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 42v – 43 a.s.,

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 6 – 8 a.s. 1 Ds. 1108/15,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 15 a.s. 1 Ds. 1108/15,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., k. 114 – 153 a.s., 168 – 169 a.s., 173 – 174 a.s.

Pojazdy uczestniczące w zaistniałym wypadku drogowym były sprawne technicznie. Kierujący byli trzeźwi.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonej R. K. (1), k. 38 – 39 a.s.,

zeznania świadka S. W. (1), k. 92, 142 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 39 – 40 a.s.,

protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego, k. 16 a.s. 1 Ds. 1108/15,

protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego, k. 36 a.s. 1 Ds. 1108/15,

sprawozdanie z badań krwi, k. 46 – 47 a.s. 1 Ds. 1108/15,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K., k. 114 – 153 a.s., 168 – 169 a.s., 173 – 174 a.s.

P. C. w wyniku wypadku odniosła obrażenia ciała w postaci złamania żeber V-X lewych, złamania obojczyka prawego, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, ogniskowego stłuczenia mięszu płuca prawego. S. W. (1) doznał natomiast złamania wieloodłamowego trzonów kości podudzia prawego z przemieszczeniem odłamów, złamania wyrostka dziobatego kości łokciowej lewej, zwichnięcia stawu łokciowego lewego, stłuczenia klatki piersiowej.

Bezpośrednim skutkiem obrażeń ciała doznanych przez P. C. i S. W. było naruszenie czynności narządów ich ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni.

Dowód:

zeznania świadka P. C., k. 49 – 50 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 40v – 41 a.s.,

dokumentacja medyczna P. C., k. 54 a.s. 1 Ds. 1108/15,

opinia sądowo – lekarska, k. 74 – 75 a.s. 1 Ds. 1108/15,

zeznania świadka S. W. (1), k. 92, 142 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 39 – 40 a.s.,

dokumentacja medyczna S. W. (2), k. 95, 142 a.s. 1 Ds. 1108/15,

opinia sądowo – lekarska, k. 129 – 130 a.s. 1 Ds. 1108/15.

R. K. (1) doznała złamania kości udowej prawej, złamania trójkostkowego w stawie skokowym prawym, złamania kostki bocznej w stawie skokowym lewym, złamania kości stopy prawej, rany szarpanej uda prawego, ukruszenia zęba.

Dowód:

dokumentacja medyczna R. K. (1), k. 60 a.s. 1 Ds. 1108/15.

Bezpośrednio po wypadku, na jego miejscu zatrzymali się kierujący podróżujący drogą nr (...). Zaczęli oni udzielać pomocy poszkodowanym oraz wezwali na miejsce służby ratunkowe i Policję.

Dowód:

zeznania świadka H. S., k. 59 a.s.,

zeznania świadka M. R., k. 56 – 57 a.s. 1 Ds. 1108/15, 60 – 61 a.s.,

zeznania świadka P. R., k. 103 – 104 a.s.,

zeznania świadka C. C., k. 183 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 61v – 62 a.s.,

zeznania świadka M. B., k. 186 a.s. 1 Ds. 1108/15, 61 a.s.,

zeznania świadka W. C., k. 60 a.s.

A. W. (2) jest kuzynką P. C.. Figuruje ona na portalu społecznościowym F. jako „znajoma” P. C., S. W. (1) i R. C.. A. S. pozostawał w nieformalnym związku z A. W. (2).

Dowód:

zeznania świadka S. W. (1), k. 92, 142 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 39 – 40 a.s.,

zeznania świadka P. C., k. 49 – 50 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 40v – 41 a.s.,

zeznania świadka A. S., k. 85 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 99v – 100 a.s.,

częściowo zeznania świadka A. W. (2), k. 87 a.s. 1 Ds. 1108/15, k. 57v – 58 a.s.,

wydruki z internetowych portali społecznościowych, k. 27 – 36 a.s.

Oskarżona R. K. (1) ma 29 lat, jest stanu wolnego, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżona pracuje jako manager w firmie PHU (...) w J.. Nie była karana sędownie za przestępstwa. R. K. (1) posiada prawo jazdy od 2006r., nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonej R. K. (1), k. 38 – 39 a.s.,

informacja z K., k. 165 a.s. 1 Ds. 1108/15,

informacja z (...), k. 112 a.s.,

informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, k. 109 a.s.

Oskarżona R. K. (1) w toku całego postępowania nie przyznała się do zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że w konsekwencji wypadku doznała wstecznej niepamięci okoliczności, jakie miały miejsce na odcinku około 300 metrów drogi przed zderzeniem pojazdów. Wskazała, że jest pewna tego, iż żadne auto wówczas się przed nią nie poruszało, oraz że kojarzy szybko nadjeżdżający z naprzeciwka pojazd a następnie wykonany przez siebie manewr kierownicą w prawo i ciemność.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd miał na uwadze zgromadzone dowody o charakterze materialnym oraz osobowym.

Spośród tej pierwszej grupy dowodów sąd jako w pełni wiarygodne ocenił dowody wymienione w początkowej części uzasadnienia, a w tym przede wszystkim protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz ze szkicem oraz protokoły oględzin pojazdów. Jako w pełni zasługujące na uwzględnienie, sąd wziął również pod uwagę opinie biegłego z zakresu medycyny sądowej oraz opinię sporządzoną przez biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K..

Odnosząc się do tej ostatniej ekspertyzy wskazać należy, że jest ona kompletna, jasna i spójna, tak w zakresie konkluzji, jak i wnioskowania przeprowadzonego przez biegłego. Opinia odznacza się dostrzegalnym poziomem fachowości, jej treść wskazuje na wysoki stopień kompetencji i wiedzy biegłego W. K.. Biegły ten wykonując zleczone mu przez sąd prace, poddał dogłębnej analizie odmienne wersje zdarzenia wyłaniające się ze zgromadzonego materiału dowodowego. Wykorzystał przy tym nie tylko własne doświadczenie zawodowe ale także dostępne instrumenty w postaci profesjonalnych programów do analizy ruchu i zderzeń pojazdów oraz analiz czasowo – przestrzennych (V-S. oraz Cyborg Idea T.). W konsekwencji biegły wydał opinię, co której sąd nie miał jakichkolwiek zastrzeżeń, uznają ją za pełnowartościowy dowód w sprawie.

Odmienne stanowisko sąd zajął natomiast co do ekspertyz przedstawionych przez pozostałych biegłych z zakresu techniki ruchu i wypadków komunikacyjnych, tj. K. F. oraz Z. R. i A. W. (1). Sąd wziął te opinie pod uwagę jedynie w niewielkim zakresie, w którym ustalenia biegłych pokrywały się z treścią ekspertyzy sporządzonej przez W. K.. Powyższe dotyczyło przede określenia miejsca, w którym doszło do zaistniałego wypadku, tj. na prawym pasie ruchu dla kierunku którym poruszał się pojazd kierowany przez S. W. (2) oraz wzajemnego usytuowania pojazdów w czasie zderzenia.

Pomijając przy dokonaniu ustaleń faktyczny w sprawie opinię pisemną sporządzoną przez biegłego K. F., sąd miał na względzie jej niepełny charakter. Sąd zwrócił uwagę na to, że biegły nie wziął pod uwagę szeregu okoliczności, wyłaniających się ze zgromadzonego materiału dowodowego. Biegły ten przeanalizował sytuację wypadkową w sposób powierzchowny, bez szczegółowych analiz, nie pokusił się o weryfikację przebiegu zdarzenia poprzez przeprowadzenie symulacji komputerowych. Stwierdzenie biegłego o tym, że oskarżona z nieznanymi powodów zjechała na lewy pas ruchu, wskazuje na brak kompleksowej oceny zaistniałej sytuacji drogowej. Podobnie przemawia za tym kategorię

stwierdzenie, że S. W. (1) nie przyczynił się do zaistnienia sytuacji wypadkowej. Okoliczności podane w opinii biegłego dodatkowo nie mogły zostać zweryfikowane poprzez jego wysłuchanie na rozprawie, z uwagi na niemożność doręczenia mu wezwania w związku z zamieszkaniem pod nieznanym adresem na terenie USA, (k. 82 a.s.).

Jako nieprzydatną w przeważającej mierze dla dokonania ustaleń faktycznych w sprawie sąd uznał również opinię zespołową biegłych Z. R. i A. W. (1). Podobnie jak w przypadku opinii biegłego K. F., sąd zwrócił uwagę na powierzchowny sposób przeprowadzonej przez biegłych analizy. Biegli ci przy sporządzeniu wniosków końcowych, oparli się bowiem de facto wyłącznie na jednej z możliwych wersji zdarzenia. Kategoryczne twierdzenie biegłych odnośnie tego, że zjechania pojazdu oskarżonej na lewy pas ruchu nie mogło być wynikiem manewru S. W. (1), opiera się na założeniu, iż bezpośrednio przed jej pojazdem jechały inne auta. Nie bierze natomiast pod uwagę okoliczności wyłaniających się z zeznań świadka E. K. oraz późniejszych wyjaśnień R. K. (1), z których wynika, że takich pojazdów poprzedzających samochód oskarżonej nie było. Taka wersja zaistnienia wypadku nie była w ogóle rozpatrywana przez biegłych. Odnieśli się oni do tej kwestii skrótowo na rozprawie, wskazując że „Gdyby przed pojazdem oskarżonej nie jechał żaden inny pojazd i widzi w małej odległości ten samochód wyprzedzający ... to nie można wykluczyć takiego zachowania oskarżonej, ona podejmuje manewr obronny, pierwszy odruch to jest hamowanie, natomiast kolejny manewr to jest zmiana kierunku ruchu. Nie można wykluczyć, że w manewrze obronnym zjechała na lewy pas ruchu. (k. 77v a.s.). Zarazem jednak stwierdzili, że w ich ocenie inaczej wyglądałyby uszkodzenia samochodów, „bo one zderzyłyby się pod kątaami, inne byłoby też położenie powypadkowe obu pojazdów” (k. 78 a.s.). Powyższe podważają ustalenia biegłego W. K., znajdujące potwierdzenie w przeprowadzonych symulacjach, z których wynika że pojazd oskarżonej przy podjęciu przez nią manewru obronnego mógł zjechać na przeciwny pas ruchu i jego ustawienie nie musiało być bardzo skośne do osi jezdni (vide k. 169 a.s.). Jak wynika z opinii tego biegłego oskarżona miała na to odcinek aż 58 metrów. Pomijając opinię biegłych Z. R. i A. W. (1), sąd nie zgodził się m.in. z ich stwierdzeniem że brak wykorzystania przez nich programu komputerowego przy analizie zaistniałej sytuacji wynikał z braku informacji, które by na to pozwalały. Treść opinii sporządzonej przez biegłego W. K. jednoznacznie temu przeczy.

Analizując przeprowadzone w sprawie dowody o charakterze osobowym sąd jako zasługujące na uwzględnienie ocenił zeznania świadków E. K., M. K., M. R., P. R., C. C., M. B., H. S., W. C., R. K. (2) i R. C.. Zdaniem sądu świadkowie ci w złożonych przez siebie relacjach przedstawili zgodnie z prawdą okoliczności, które były ich udziałem lub o których powzięli wiedzę z innych źródeł.

Odnosząc się z kolei do zeznań złożonych przez świadków S. W., P. C., A. S., A. W. (2) oraz wyjaśnień oskarżonej R. K. (1), sąd wziął je pod uwagę wyłącznie w zakresie w jakim korespondowały one ze sobą, jak również z pozostałymi dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze rozbieżności jakie zachodziły pomiędzy wersją przedstawioną przez wskazanych powyżej świadków a wersją oskarżonej, która znajdowała oparcie w zeznaniach E. K., będącego jednym z uczestników zaistniałego zdarzenia. W tym wypadku bowiem R. K. (1) zaprzeczyła aby przed jej pojazdem bezpośrednio przed wypadkiem jechały inne auta, a potwierdzeniem tego są pierwsze zeznania świadka E. K., który opisywał wyłącznie dwa pojazdy tj. oskarżonej i S. W. (1). Świadek ten relacjonując zdarzenie po jego zaistnieniu, nie mówił nic o tym aby przez autem R. K. (1), jechały inne auta, wskazując: „Jak był na mojej wysokości (chodzi o pojazd kierowany przez S. W.) z przeciwnego kierunku jechał V. (...) koloru czarnego. Widać było, że zbliża się coraz bardziej. Golf na niemieckich numerach rejestracyjnych wyprzedził nas i jeszcze nie zdążył zjechać na nasz pas ruchu jak zderzył się czołowo z jadącym z naprzeciwka samochodem osobowym.” (k. 17v). Podobnie nie wskazywała na to w swych zeznaniach świadek M. K..

Formułując zastrzeżenia co do wiarygodności świadków S. W. (1), P. C., A. S. i A. W. (2), sąd miał na uwadze również powiązania osobiste jakie pomiędzy nimi zachodziły. W tym wypadku bowiem S. W. (1), typowany początkowo przez Policję jako sprawca wypadku, pozostaje w związku partnerskim z P. C., a ta jest z kolei spokrewniona z A. W. (2) i utrzymuje z nią znajomość, co potwierdzają wydruki z portali społecznościowych. Bliskie powiązania pomiędzy tymi osobami nakazują z ostrożnością podchodzić do przedstawionych przez nich okoliczności, które w pozytywnym świetle - w kontekście całego zdarzenia, przedstawiają osobę kierującego pojazdem m-ki V. (...). Subiektywny charakter złożonych zeznań jest szczególnie widoczny w relacji A. S.. Świadek ten opisując przebieg wypadku, który miał na własne oczy zaobserwować, jest niespójny w ocenie sposobu wykonania manewru wyprzedzania przez nadjeżdżający

z naprzeciwka samochód m-ki V. (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych. Stwierdza on bowiem najpierw okoliczności wskazujące na niebezpieczny sposób poruszania się przez ten pojazd, by następnie konkludować, że manewr wyprzedzania był wykonany „normalnie” i nie ma do niego zastrzeżeń.

Wątpliwości co do wiarygodności A. W. (2) i A. S., powstają także gdy weźmie się pod uwagę czas i okoliczności ujawnienia się ich jako świadków zaistniałego zdarzenia. Osoby te, mimo że jak sami wskazują, byli w bezpośredniej bliskości wypadku, to jednak nie zatrzymali się na jego miejscu, tylko pojechali dalej. Nieprzekonujące dla sądu pozostaje stwierdzenie A. W. (2), że niezatrzymanie przez nią pojazdu wynikało z faktu, iż była już wówczas w dalszej odległości od wypadku. Świadek ta wskazuje bowiem, iż widziała moment zderzenia, który wg jej opisu miał dramatyczny charakter. W ocenie sądu w takiej sytuacji w pełni uzasadniony jest natychmiastowy postój i podjęcie działań zmierzających do udzielenia pomocy osobom poszkodowanym. W tym kontekście kuriozalne pozostaje dla sądu tłumaczenie świadka, która na rozprawie podała: „Zatrzymałam się kawałek dalej i widziałem, że ludzie idą tam z pomocą. Stałam chwilę z boku i podjechałam na (...), kupiłam sobie butelkę wody i pojechałam do W.. Nie podchodziliśmy do wypadku”. (k. 58 a.s.). Zdaniem sądu gdyby A. W. (2) rzeczywiście była świadkiem wypadku i zatrzymała się w jego pobliżu to wraz ze swoim chłopakiem A. S. z pewnością podeszłyby do pojazdów, które uległy zderzeniu. Wątpliwości co do opisu przedstawionego przez świadków A. W. (2) i A. S. pogłębia również to, że nie zdołano ustalić danych kierującego, który rzekomo miał jechać za nimi białym samochodem m-ki M., który także w ocenie sądu powinien był się zatrzymać na miejscu tak poważnego wypadku.

Kolejną okolicznością, która podważa wiarygodność zeznań A. W. (2) jest jej stwierdzenie podczas przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego iż zna P. C. jedynie z widzenia przez swoich znajomych. W toku rozprawy głównej świadek przyznała bowiem, że pasażerka samochodu V. (...) to w istocie jej kuzynka, z którą utrzymuje znajomość za pośrednictwem portali społecznościowych.

Odnosząc się krytycznie do zeznań złożonych przez P. C. sąd zwrócił uwagę m.in. na to, że świadek ta podczas swoich zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 22.08.2015r., a zatem prawie tydzień po zaistnieniu wypadku nie wskazała A. W. (2) i A. S. jako osób, które widziały przebieg zdarzenia, mimo że o tym wiedziała. Nieprzekonujące pozostaje dla sądu wytłumaczenie przez P. C. faktu tego przemilczenia, gdzie w toku rozprawy wskazała „Przekazała mi rodzina i pielęgniarka, że A. W. (2) była świadkiem wypadku. Wydaje mi się, że A. się ujawniła jako świadek, ale ja jeszcze wtedy nic z tym nie robiła, leżałam w szpitalu w szoku... Być może nie powiedziałam tego policjantowi, że ona była świadkiem”. (k. 41 a.s.).

Mając z kolei na uwadze zeznanie świadka S. W. (1), wyraźnie widoczne było to, że przedstawił on takie okoliczności zaistniałego wypadku, które nie dają się pogodzić z relacją pozostałych przesłuchanych w sprawie osób. Świadek ten wskazał bowiem na całkiem inną wersję przebiegu sytuacji drogowej przed zderzeniem niż jego pasażerka oraz osoby jadące w samochodzie V. (...) i V. (...). Powyższe dotyczy przede wszystkim podanego przez S. W. momentu kiedy doszło do zderzenia z pojazdem oskarżonej. Wg świadka miało to nastąpić po upływie dłuższego czasu od momentu zakończenia manewru wyprzedzania samochodu m-ki V. (...), gdzie kierowany przez niego pojazd przejechał prawym pasem ruchu odcinek szacowany na 700 – 800 metrów, zaś samochód oskarżonej wjechał na jego prawy pas w odległości około 300 – 400 metrów. Żadna z osób przesłuchanych w sprawie nie potwierdziła takiego przebiegu zajścia, który wyłania się z zeznań S. W. (1).

Po przeprowadzeniu przewodu sądowego w sprawie, sąd uznał że nie dostarczył on dostatecznych podstaw pozwalających na ustalenie sprawstwa oskarżonej R. K. (1) w zakresie zarzucanego jej czynu z art. 177 § 1 k.k. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wyłaniały się jako równie możliwe i prawdopodobne dwie odmienne wersje zdarzenia z dnia 16 sierpnia 2015r., przy czym sąd nie był w stanie rozstrzygnąć, która z nich zasługuje na uwzględnienie.

Powyższe wiąże się ściśle z kwestią oceny wiarygodności relacji złożonych przez przesłuchane w sprawie osoby, które różniły się w istotnym zakresie co do opisu przebiegu sytuacji wypadkowej. Dotyczyło to przedstawienia warunków na drodze tuż przed chwilą zderzenia, a przede wszystkim tego czy przed oskarżoną, na jej pasie ruchu, jechały inne

pojazdy. Kwestia ta miała decydujące znaczenie dla oceny sytuacji wypadkowej, na co wskazuje analiza alternatywnych wersji wypadku, przedstawiona w opinii przez biegłego W. K.

Sąd oceniając wyjaśnienia oskarżonej oraz zeznania świadków nie był w stanie ustalić, która z przedstawionych w tym zakresie wersji zasługuje na uwzględnienie. Z jednej strony bowiem oskarżona R. K. (1) kategorycznie oświadczyła, że przed jej autem nie jechały inne pojazdy i znajduje to potwierdzenie w zeznaniach świadka E. K., który opisując przebieg wypadku, poza pojazdem oskarżonej i S. W. (1), nie wskazywał na żadne inne auta. Pośrednio przemawiają za tym również zeznania świadków C. C. i M. B., którzy zbliżając się do O. od strony autostrady (...) nie zaobserwowali bezpośrednio przed miejscem wypadku, nadjeżdżających z naprzeciwka pojazdów. Z drugiej natomiast strony występują zeznania S. W. (1), jego pasażerki oraz osób jadących samochodem m-ki V. (...). Z ich relacji z kolei wynika, że przed autem R. K. (1), poza samochodem kierowanym przez A. W. (2), miał jechać również biały pojazd m-ki M.

W związku z tym, że sąd na podstawie przeprowadzonych w sposób wyczerpujący dowodów, nie był w stanie usunąć wątpliwości co do wskazanych powyżej istotnych okoliczności mającego miejsce zdarzenia, rozstrzygnął je na korzyść oskarżonej, zgodnie z treścią art. 5 § 2 k.p.k. Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd przyjął zatem, że bezpośrednio przed miejscem wypadku, przed pojazdem kierowanym przez R. K. (1), nie jechały inne auta. Przyjmując powyższe, sąd uznał że zjechanie przez oskarżoną na lewy pas ruchu stanowiło wykonanie manewru obronnego. W tym zakresie sąd oparł się na analizie przeprowadzonej przez biegłego W. K., dzieląc w pełnym zakresie wyrażone przez niego wnioski. Sąd w pełni akceptuje wywód biegłego zgodnie z którym mając na uwadze ustalenia faktyczne opisane w pierwszej części uzasadnienia wyroku uznać należy, że stan zagrożenia na drodze w postaci stworzenia sytuacji niebezpiecznej mogącej skutkować zderzeniem, spowodował jako pierwszy S. W. (1), wykonując w sposób zabroniony manewr wyprzedzania przy braku miejsca do jego bezpiecznego wykonania. Jednocześnie manewr zjazdu przez oskarżoną na przeciwny pas ruchu podlega ocenie jako uprawniony manewr obronny, w celu uniknięcia zderzenia z kierującym V. (...), na pasie przeznaczonym dla kierunku ruchu samochodu oskarżonej.

Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze szczegółowe kwestie jakie zostały ustalone przez biegłego w toku analizy czasowo – przestrzennej zaistniałego wypadku. I tak w pierwszej kolejności wskazać należy, że z odtworzenia sytuacji wypadkowej wynika, że kierujący samochodem V. (...) S. W. (1), na około 2,9 sekund przed zderzeniem jechał lewym pasem ruchu i nawet jeszcze nie dojechał na wysokość wyprzedzanego V. (...). W tym momencie odległość pomiędzy nim a pojazdem oskarżonej wynosiła zaledwie 150m. Z opinii biegłego wynika, że przy tej odległości między pojazdami oraz ich prędkościach, aby nie zderzyły się one czołowo, to możliwe było to tylko wtedy, gdy się wyminą, jadąc każdy innym pasem ruchu. Nie było natomiast możliwości aby oba pojazdy uniknęły zderzenia hamując w tej chwili i jadąc tym samym pasem ruchu. Stwierdzenie to opiera się na tym, że długość drogi zatrzymania samochodu oskarżonej jadącego z prędkością około 90 km/h wynosiła około 70m, zaś samochodu S. W. (1) jadącego z prędkością około 110-120 km/h odpowiednio około 100m i 115m. Suma tych dróg była zatem większa niż 150m (odległość między oboma pojazdami w momencie rozpoczęcia ewentualnego hamowania) i wynosiła około 170 – 185m.

Następnie wskazać należy w ślad za biegłym W. K., że kierujący samochodem V. (...) S. W. (1), wykonał manewr wyprzedzania w sposób powodujący zagrożenie dla oskarżonej jak i dla kierującego V. (...), gdyż sam proces wjeżdżania na swój prawy pas ruchu, po wyprzedzeniu V. (...), wykonał dopiero w odległości 30 – 50m przed miejscem zderzenia, gdy jego samochód od samochodu oskarżonej dzieliła odległość około 45 – 80m. Dopiero zatem w tym momencie oskarżona miałaby pewność że się bezpiecznie wyminie z nadjeżdżającym z naprzeciwka V. (...), gdyby wcześniej nie zjechała na przeciwny pas ruchu. Te położenia nastąpiłyby natomiast dopiero na około 1,0 – 1,6s przed chwilą zderzenia pojazdów.

Podsumowując powyższe stwierdzić należy, że taki sposób wyprzedzania jaki zaprezentował kierujący samochodem m-ki V. (...) S. W. (1) był niedopuszczalny i stwarzający zagrożenie dla oskarżonej. O tym, że manewr wyprzedzania był niebezpieczny mówi wprost kierujący V. (...) E. K., wskazując: „Według mnie nie było zachowanej bezpiecznej odległości przy manewrze wyprzedzania przez kierowcę, który wyprzedzał ...”. Tym samym w pełni uzasadniony pozostawał wniosek opinii biegłego W. K., zgodnie z którym stan zagrożenia na drodze w postaci stworzenia sytuacji

niebezpiecznej mogącej skutkować zderzeniem spowodował jako pierwszy S. W. (1), wykonując w sposób zabroniony manewr wyprzedzania przy braku miejsca do jego bezpiecznego wykonania. Jednocześnie sąd podziela pogląd tego biegłego iż manewr zjazdu przez oskarżoną na przeciwny pas ruchu należy uznać za manewr obronny, w celu uniknięcia zderzenia z kierującym V. (...) na pasie przeznaczonym dla kierunku ruchu samochodem oskarżonej. R. K. (1) w przedstawionej sytuacji ruchowej wszystkich pojazdów miała podstawę do tego aby utracić całkowicie zaufanie do kierującego V. (...) i podjąć manewr obronny w celu uniknięcia z nim czołowego zderzenia na swoim pasie ruchu. Oskarżona mogła uznać, że manewrem który umożliwi jej uniknięcie zderzenia z kierującym V. (...) będzie zjechanie na przeciwny pas ruchu, zakładając, że jadący z mniejszą prędkością kierujący V. (...) zatrzyma się przed jej torem ruchu. R. K. (1) nie miała żadnej wiedzy i możliwości jednoznacznego przewidzenia, czy kierujący V. (...) będzie dalej kontynuował manewr wyprzedzania lewym pasem ruchu, czy też zjedzie przed samochód V. (...).

Sąd zgadza się również z wnioskami biegłego W. K., iż kolejną przesłanką usprawiedliwiającą manewr wykonany przez oskarżoną był czas jakim dysponowała ona aby podjąć taką decyzję. Kształtował się on w granicach 1-1,5 s, tj. od chwili gdy mogła zauważyć że kierujący V. (...) wyprzedza do chwili gdy był on około 150m przed miejscem zderzenia i dalej kontynuował jazdę lewym pasem ruchu. Przyjmując powyższe sąd miał na uwadze możliwość wykonania przez oskarżoną innych manewrów obronnych, jak wskazane przez biegłego K. hamowanie z niepełnym naciskiem na pedał hamulca ze zjechaniem na prawe pobocze. W tym zakresie nie można jednak rozstrzygnąć czy byłoby to „lepszym” rozwiązaniem, wzięwszy pod uwagę niewielką szerokość pobocza – około 1m, a następnie głęboki rów i rosnąca za nim drzewa. W takich okolicznościach bowiem wiązałoby się to z powstaniem innej sytuacji wypadkowej, czyli wypadku tylko z udziałem oskarżonej. Reasumując Sąd Rejonowy uznał, że w przyjętej na potrzeby niniejszej sprawy wersji zdarzenia korzystnej dla oskarżonej, wykonany przez nią nieskuteczny manewr obronny nie może być uznany za błędny i pociągać negatywną ocenę jej zachowania.

Sąd przyjmując wersję zaistniałego wypadku, zgodnie z którą zjazd przez oskarżoną na przeciwny pas ruchu był wynikiem podjętego manewru obronnego, miał na uwadze to, że pozostawała ona wysoce prawdopodobna. Powyższe wskazał podczas wysłuchania na rozprawie biegły W. K., podnosząc że w ramach pełnionej funkcji biegłego analizował kilka podobnych sytuacji, gdzie kierujący znajdujący się w sytuacji zagrożenia przez nadjeżdżający z naprzeciwka wyprzedzający pojazd, aby uniknąć czołowego zderzenia, zachowali się tak jak oskarżona.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. uniewinnił oskarżoną R. K. (1) od zarzucanego jej czynu.

W pkt II wyroku sąd orzekł o kosztach postępowania i na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. obciążył nimi Skarb Państwa. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej kwotę 12.300 zł, tytułem zwrotu poniesionych przez nią wydatków w związku z udziałem w sprawie obrońcy będącego adwokatem. Wysokość tejże kwoty została wykazana przedłożoną fakturą VAT, a jej wysokość nie przekracza sześciokrotności stawki minimalnej wynikającej z obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

SSR Radosław Gluza